

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

03 aprilie 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte: Timofti Vladimir,

Judecătorii: Toma Nadejda și Boico Victor,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de Circumscripție Chișinău, Sâli Radu, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 23 octombrie 2018, în cauza penală în privința lui

Gutlîev Anatolie xxxxx, născut la xxxxx,
originar și domiciliat xxxxx

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 21.12.2017 - 21.05.2018;

Instanța de apel: 20.06.2018 - 23.10.2018;

Instanța de recurs: 14.01.2019 - 03.04.2019.

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Judecătoriei Criuleni, sediul Dubăsari din 21 mai 2018 Gutlîev Anatolie a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza:

- art. 145 alin. (2) lit. a), b), j) Cod penal, la 13 (treisprezece) ani 4 (patru) luni închisoare, cu executarea în penitenciar de tip închis;

- art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, la 2 (doi) ani și 8 (opt) luni închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis.

Conform art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor aplicate, inculpatului Gutlîev Anatolie i s-a stabilit pedeapsa definitivă de 14 (paisprezece) ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip închis.

Conform art. 85 alin. (1) Cod penal, la pedeapsa stabilită, prin cumul parțial, s-a adăugat pedeapsa aplicată prin sentința Judecătoriei Orhei din 15 martie 2017 și definitiv s-a stabilit lui Gutlîev Anatolie pedeapsa de 15 (cincisprezece) ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip închis.

S-a admis parțial acțiunea civilă înaintată de către partea civilă - Nacul Ion și s-a dispus încasarea din contul lui Gutlîev Anatolie în beneficiul lui Nacul Ion, suma de 1000 (una mie) lei cu titlu de prejudiciu material.

Cererea procurorului privind încasarea cheltuielilor pentru efectuarea raportului de expertiză judiciară în mărime de 37916 lei s-a respins ca neîntemeiată.

2. Pentru pronunțarea sentinței prima instanță a constatat în fapt, că la 02 august 2017, în perioada de timp cuprinsă între orele 17:00 și 20:15 min, Gutlîev Anatolie, aflându-se la domiciliul Mariei Nacul, amplasat în xxxxx, unde inițial împreună cu victima a servit băuturi alcoolice și fiind în stare de ebrietate alcoolică, având scopul comiterii unui omor, a inițiat cu ultima un conflict în urma căruia i-a aplicat o lovitură cu un obiect contondent dur în regiunea frontală a capului, după care multiple lovituri cu un obiect ascuțit înțepător în regiunea gâtului. În urma leziunilor corporale suferite victima Maria Nacul a decedat pe loc.

Conform concluziilor raportului de expertiză judiciară nr. 103 din 30 august 2017 s-a stabilit că moartea Mariei Nacul a survenit în rezultatul șocului hemoragic ca complicație a plăgilor tăiate-înțepate ale gâtului cu lezarea arterei carotide drepte, ce se confirmă prin depistarea modificărilor patologice respective la necropsie, semnelor de hemoragie acută-petele Minacov în endocard, ischemia organelor interne. Traumă combinată - plăgile tăiate-înțepate ale gâtului din dreapta cu lezarea arterei carotide cu hemoragii în țesuturile moi adiacente au fost produse cu un corp tăietor-înțepător, plaga pe cap, echimozele de pe umărul drept, abdomen, spate au fost produse cu un corp contondent, posibil în urma precipitării cu puțin timp înainte de deces, sunt periculoase pentru viață și se califică ca vătămare gravă. Leziunile corporale depistate au legătură cauzală cu cauza decesului. Leziunile corporale depistate au fost cauzate în rezultatul aplicării a mai multor lovituri.

Astfel, acțiunile lui Gutlîev Anatolie au fost încadrate în prevederile art. 145 alin. (2) lit. a), b), j), Cod penal, *adică omorul unei persoane săvârșit cu premeditare, din interes material cu deosebită cruzime.*

Tot el, la 02 august 2017, în perioada de timp cuprinsă între orele 17:00 și 20:15 min., în continuarea acțiunilor sale criminale, pe ascuns din casă a sustras un telefon mobil model „Samsung Galaxy J1” la prețul de 1000 lei, o tabletă model „Galaxy Tab 5” cu tot cu husă la prețul de 1500 lei, o baterie acumulator de culoare neagră, o baterie albastră combinat cu negru, o lanternă confecționată din metal de culoare neagră cu inscripția „Police”, un încărcător pentru telefon model „Nokia”, o lanternă portativă ce se fixează pe cap la prețul de 100 lei și din portmoneul de pe masă o bancnotă cu nominalul de 100 lei, după care a părăsit locul comiterii infracțiunii, în total suma de 2700 lei.

Astfel, prin acțiunile sale intenționate Gutlîev Anatolie a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, *furtul, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.*

3. Procurorul a contestat sentința cu apel, solicitând casarea acesteia în latura civilă, în partea respingerii cererii cu privire la încasarea din contul inculpatului a cheltuielilor judiciare, cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță privind admiterea cererii și încasarea din contul lui Gutlîev Anatolie a sumei de 37916 lei, cu titlu de cheltuieli judiciare suportate de stat pentru efectuarea expertizelor judiciare.

În motivarea cererii de apel, acuzatorul de stat a invocat că prima instanță, nu a ținut cont de prevederile art. art. 227 alin. (1), (2), 229 alin. (2) Cod de procedură penală, în temeiul cărora instanța de judecată poate să oblige

condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare, cu atât mai mult că inculpatul Gutlîev Anatolie în cadrul audierii sale, la întrebarea procurorului a declarat că este de acord să suporte achitarea tuturor cheltuielilor de judecată suportate în cadrul urmăririi penale.

3.1. Avocatul Tripac Vasile în numele inculpatului a contestat sentința cu apel, solicitând casarea acesteia cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care acțiunile inculpatului să fie recalificate conform prevederilor art. 145 alin. (1) Cod penal.

3.2. Inculpatul, de asemenea a contestat sentința cu apel, invocând dezacordul cu soluția primei instanțe, considerând că în anumite privințe a fost condamnat pe nedrept, recunoscând vina doar parțial și a solicitat adoptarea unei decizii prin care să-i fie aplicată o pedeapsă mai blândă.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 23 octombrie 2018, apelul procurorului a fost respins ca nefondat, au fost admise parțial apelurile declarate de avocatul Tripac Vasile în numele inculpatului și de către inculpat, în latura penală, pe capătul de învinuire privind săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 145 alin. (2) lit. a), b), j) Cod penal, cu casarea sentinței în această parte, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri prin care: Gutlîev Anatolie a fost recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 145 alin. (2) lit. a), j) Cod penal și cu aplicarea prevederilor art. 70 alin. (3¹) Cod penal, i-a fost stabilită pedeapsa 13 ani 4 luni închisoare.

Lui Gutlîev Anatolie, recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, cu aplicarea prevederilor art. 70 alin. (3¹) Cod penal, i-a fost stabilită pedeapsa închisorii pe termen de 2 ani 8 luni.

În rest, celelalte dispoziții ale sentinței au fost menținute.

4.1. Instanța de apel a ajuns la concluzia excluderii din învinuirea inculpatului Gutlîev Anatolie a circumstanței agravante de la lit. b) alin. (2) art. 145 Cod penal – „*din interes material*”, menționând că potrivit teoriei doctrinale, interesul material constituie motivul generat de necesitatea făptuitorului de a-și spori activul patrimonial (de a obține sau de a reține un câștig material) sau de a-și micșora pasivul patrimonial (de a se elibera de cheltuieli materiale).

Stând la baza infracțiunii de omor, interesul material se poate prezenta sub cele mai variate manifestări: interesul de parvenire, adică de a ajunge nemeritat la o mai bună situație materială; interesul de a duce o viață ușuratică; interesul de a-și satisface nevoile materiale curente; interesul de a supraviețui etc.

Tot cu referire la doctrina penală, instanța de apel a statuat, că la aplicarea răspunderii conform art. 145 alin. (2) lit. b) Cod penal, este necesar ca interesul material să apară la făptuitor până la terminarea executării faptei prejudiciabile: anterior săvârșirii omorului sau chiar în timpul săvârșirii acestuia. Dacă interesul material apare la făptuitor ulterior momentului în care își finalizează executarea faptei de omor a victimei, răspunderea se va aplica în conformitate cu art. 145 (cu excepția alin. (2) lit. b) Cod penal), dacă nu există alte agravante.

În contextul dat, instanța de apel a remarcat, că în speță, nici de către organul de urmărire penală, nici de către instanța de fond nu a fost argumentat și nici probat în acțiunile inculpatului Gutlîev Anatolie agravanta omorului „*din interes material*” or, nu s-a demonstrat în cadrul cercetării judecătorești că anume

interesul material a fost cel care l-a ghidat pe făptuitor să săvârșească infracțiunea de omor.

Totodată, din declarațiile inculpatului Gutlîev Anatolie din cadrul ședinței de judecată în instanța de apel, a fost reținut că ultimul bunurile sustrase le-a luat când a ieșit din casă, speriat după ce a văzut-o pe victimă jos, ceea ce în opinia instanței denotă că interesul material al inculpatului a apărut după finalizarea faptei de omor, și nu cade sub incidența agravantei de la lit. b) alin. (2) art. 145 Cod penal.

Astfel, prin acțiunile sale intenționate Gutlîev Anatolie a săvârșit cu bună știință omorul unei persoane săvârșit cu premeditare, cu deosebită cruzime.

Reieșind din analiza probelor cercetate, instanța de apel a constatat vinovăția inculpatului Gutlîev Anatolie în baza art. 145 alin. (2) lit. a), j) Cod penal, după indicii - *omorul unei persoane săvârșit cu premeditare, cu deosebită cruzime*.

Totodată, instanța de apel a reținut ca fiind confirmat, că inculpatul Gutlîev Anatolie a comis infracțiunea de sustragere pe ascuns a bunurilor altei persoane și că acțiunile acestuia au fost corect calificate de către instanța de fond în baza art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal.

Instanța de apel a respins ca nefondate alegațiile apărării prin care s-a invocat încălcarea dreptului la un proces echitabil manifestat prin nerespectarea cerințelor procesual penale la respingerea cererii de judecare a cauzei penale în baza art. 364¹ Cod de procedură penală, or, din încheierea Judecătoriei Criuleni (sediul Dubăsari) din 14 februarie 2018 a fost reținut, că prima instanță în argumentarea soluției sale corect a stabilit, că în urma audierii inculpatului în procedura specială, acesta a recunoscut parțial starea de fapt, și anume săvârșirea parțială a faptelor indicate în rechizitoriu, iar aplicarea procedurii simplificate prevăzută de art. 364¹ alin. (1) Cod de procedură penală, presupune recunoașterea de către inculpat a săvârșirii totalității faptelor reținute în rechizitoriu.

Prin urmare, instanța de fond, verificând condițiile impuse de art. 364¹ Cod de procedură penală, a constatat că inculpatul nu recunoaște în totalitate situația de fapt descrisă în rechizitoriu, inclusiv în alte împrejurări, fapt din care corect s-a concluzionat asupra respingerii cererii inculpatului de a judeca cauza în procedura simplificată.

4.2. La capitolul individualizării pedepsei penale, instanța de apel a ținut cont de prevederile art. art. 61, 75 Cod penal, de faptul că potrivit art. 16 Cod penal, infracțiunile săvârșite de către Gutlîev Anatolie, se atribuie la categoria infracțiunilor excepțional de grave și mai puțin grave, săvârșite cu intenție.

De asemenea, instanța de apel a reținut ca circumstanțe atenuante recunoașterea parțială a vinei, iar circumstanțe agravante nu au fost stabilite.

Totodată la stabilirea pedepsei inculpatului, instanța de apel a reținut că Gutlîev Anatolie la momentul comiterii infracțiunilor a atins vârsta de 18 ani, dar nu a atins vârsta de 21 de ani, stabilindu-i pedeapsa cu aplicarea prevederilor art. 70 alin. (3¹) Cod penal.

4.3. Instanța de apel a respins ca nefondate alegațiile acuzatorului de stat prin care se invocă netemeinicia soluției primei instanțe în partea respingerii încasării din contul inculpatului a cheltuielilor judiciare în mărime de 37916 lei, menționând că prevederile art. 227 alin. (1) și (2) pct. 5), 229 alin. (1) Cod de

procedură penală și a art. 34 alin. (3) din Legea cu privire la expertiza judiciară, constatările tehnico-științifice și medico-legale nr. 1086-XIV din 23 iunie 2000, cheltuielile pentru efectuarea expertizei sunt achitate din bugetul de stat, cu excepția cazurilor când aceasta se solicită de către părțile la caz.

Astfel s-a constatat că cheltuielile judiciare solicitate de către acuzatorul de stat pentru efectuarea expertizei medico-legale judiciare nr. 34/12/1-R-2351 din 25 aprilie 2017 sunt cheltuieli de efectuare a urmăririi penale, cheltuieli ce sunt trecute din contul statului, or normele procedurale nu prevăd achitarea din contul condamnatului a cheltuielilor judiciare care constituie cheltuieli de expertiză obligatorie, de vreme ce sarcina probațiunii îi revine părții acuzării.

5. Procurorul, în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, contestă decizia instanței de apel cu recurs ordinar, solicitând casarea acesteia în partea ce ține de neîncasarea cheltuielilor judiciare cu remiterea cauzei la rejudecare în instanța de apel, în alt complet de judecată.

În argumentarea recursului invocă dezacordul cu soluția instanței de apel în partea respingerii cerințelor apelului procurorului privind încasarea cheltuielilor judiciare din contul inculpatului în sumă de 37916 lei, menționând că în temeiul art. art. 227-229, 385 alin. (1) pct. 14), 397 pct. 5) Cod de procedură penală, acestea urmau a fi încasate de la Gutlîev Anatolie.

Susține, că avansarea cheltuielilor judiciare de către stat își are temeiul în necesitatea desfășurării procesului penal din oficiu, pentru ca nici un infractor să nu rămână nepedepsit.

La acest capitol urmează a fi menționate și modificările operate la legea procesual penală din 22.12.2017, în vigoare din 09.02.2018, prin care a fost abrogat alin. (2) art. 143 Cod de procedură penală, și care prevedea că plata expertizelor judiciare efectuate în cadrul urmăririi penale se fac din contul mijloacelor bugetului de stat.

În ceea ce privește temeiul obligației de a suporta cheltuielile judiciare, susține că, inculpatul condamnat urmează să suporte aceste cheltuieli în baza culpei sale infracționale, deoarece fără săvârșirea infracțiunii, astfel de cheltuieli nu s-ar fi realizat.

6. Verificând argumentele recursului declarat în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal decide inadmisibilitatea acestuia, din următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că recursul este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent, or, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

Potrivit practicii judiciare constante erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial.

Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Colegiul reține că recurentul invocă ca temei pentru recurs pct. 6) alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală, care statuează că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazurile când *hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția*.

În esență, recurentul critică decizia instanței de apel dintr-un singur considerent, și anume că, în viziunea sa, instanța de apel greșit a respins apelul acuzatorului de stat prin care acesta a solicitat casarea sentinței în partea prin care a fost respinsă cerința cu privire la încasarea din contul inculpatului în beneficiul statului a cheltuielilor de judecată în sumă de 37916 lei.

Cu referire la aceste argumente ale recurentului Colegiul penal conchide, că instanța de apel judecând cauza, a cercetat nemijlocit, sub toate aspectele probele prezentate de părți, pe care le-a apreciat în mod obiectiv, ajungând corect la concluzia menținerii sentinței în partea prin care prima instanță a dispus respingerea ca neîntemeiată a solicitării procurorului privind încasarea în beneficiul statului din contul inculpatului a sumei de 37916 lei, cu titlu de cheltuieli judiciare.

Astfel, art. 227 alin. (2) Cod de procedură penală stipulează, că cheltuielile judiciare cuprind sumele: 1) plătite sau care urmează a fi plătite martorilor, părții vătămate, reprezentanților lor, experților, specialiștilor, interpreților, traducătorilor și asistenților procedurali; 2) cheltuite pentru păstrarea, transportarea și cercetarea corpurilor delictive; 3) care urmează a fi plătite pentru acordarea asistenței juridice garantate de stat; 4) cheltuite pentru restituirea contravalorii obiectelor deteriorate sau nimicite în procesul de efectuare a expertizei sau de reconstituire a faptei; 5) cheltuite în legătură cu efectuarea acțiunilor procesuale în cauza penală.

Totodată, alin. (3) al aceleiași norme prevede, că cheltuielile judiciare se plătesc din sumele alocate de stat dacă legea nu prevede altă modalitate.

Potrivit art. 228 Cod de procedură penală (1) În modul prevăzut de legea procesuală penală, din sumele alocate de stat vor fi compensate următoarele cheltuieli judiciare suportate de către martori, partea vătămată, partea civilă, asistenții procedurali, interpreți, traducători, experți, specialiști, reprezentanții legali ai părții vătămate, ai părții civile:

1) cheltuielile făcute în legătură cu prezentarea la citare în organul de urmărire penală și în instanță;

2) cheltuielile de cazare;

3) salariul mediu pentru toată perioada de participare în procesul penal;

4) cheltuielile de reparare, restabilire a obiectelor care au fost deteriorate în urma utilizării lor în cadrul acțiunilor procesuale la cererea organului de urmărire penală sau a instanței.

(2) Organele, întreprinderile, instituțiile și organizațiile de stat sunt obligate să păstreze salariul mediu pentru toată perioada de timp în care partea vătămată, reprezentantul ei legal, asistentul procedural, interpretul, traducătorul, specialistul, expertul, martorul au participat în procesul penal la citirea organului de urmărire penală sau a instanței. (3) Expertului și specialistului li se recuperează, de asemenea, costul materialelor care le aparțin și care au fost utilizate pentru executarea însărcinării respective. (4) Expertul, specialistul, interpretul, traducătorul au dreptul la recompensă pentru executarea obligațiilor, afară de cazurile când le-au executat în cadrul unei însărcinări de serviciu.

(5) Cheltuielile suportate de persoanele menționate la alin.(1) vor fi recuperate la cererea acestora în baza unei hotărâri a organului de urmărire penală sau a instanței în mărimea stabilită de legislația în vigoare.

Având în vedere prevederile legale citate, Colegiul penal conchide, că instanța de apel corect a reținut, că rapoartele de expertiză efectuate pe cauză au fost dispuse prin ordonanțele organului de urmărire penală, în vederea stabilirii cauzei decesului părții vătămate Nacul Maria, prezenței leziunilor corporale, mecanismul de formare al acestora și gravitatea lor, precum și în vederea stabilirii apartenenței urmelor papilare depistate la locul săvârșirii infracțiunii, depistării urmelor biologice la locul infracțiunii și dacă inculpatul Gutlîev Anatolie suferă de boli psihice.

Potrivit prevederilor art. 75 alin. (3) al Legii cu privire la expertiza judiciară și statutul expertului judiciar nr. 68 din 14 aprilie 2016, în vigoare din 10 decembrie 2016, în cauzele penale, cheltuielile pentru efectuarea expertizei sunt suportate de către ordonatorul expertizei judiciare din bugetul alocat, cu excepția cazurilor prevăzute la art. 142 alin. (2) din Codul de procedură penală al Republicii Moldova.

Conform art. 142 alin. (2) Cod de procedură penală, părțile, din inițiativă proprie și pe cont propriu, sunt în drept, prin intermediul organului de urmărire penală, al procurorului sau al instanței de judecată, să înainteze instituției publice de expertiză judiciară/biroului de expertiză judiciară o cerere privind efectuarea expertizei judiciare pentru constatarea circumstanțelor care, în opinia lor, vor putea fi utilizate în apărarea intereselor lor. În acest caz, organul de urmărire penală, procurorul sau instanța de judecată este obligată să remită instituției publice de expertiză judiciară/biroului de expertiză judiciară materialele necesare efectuării expertizei judiciare.

Raportul de expertiză judiciară întocmit la cererea părților se prezintă de către parte organului de urmărire penală, procurorului sau instanței de judecată, se anexează la materialele cauzei penale și urmează a fi apreciat în coroborare cu alte probe.

Raportând prevederile legale citate la circumstanțele speței, Colegiul penal conchide că cheltuielile invocate în speță sunt puse pe seama statului prin intermediul organelor de resort care pornesc urmărirea penală și se compun din cheltuieli evidente și necesare în vederea constatării faptei infracționale, însă nu constituie cheltuieli suplimentare suportate de către organul de urmărire penală sau de către instanță, în legătură cu efectuarea urmăririi penale sau judecarea cauzei.

Astfel, nu poate fi reținut argumentul recurentului precum că prin Legea nr. 316 din 22 decembrie 2017 (publicată în Monitorul Oficial nr. 40-108 din 09 februarie 2018), alin. (2) art. 143 Cod de procedură penală a fost abrogat, prin ce se atestă intenția legiuitorului de a pune cheltuielile judiciare în sarcina inculpatului, or, infracțiunile imputate inculpatului au fost săvârșite și expertizele au fost înfăptuite până la introducerea acestor modificări.

Așadar, instanța de recurs atestă, că instanța de apel întemeiat a reținut, că cheltuielile invocate în speță urmează a fi suportate de către organul de urmărire penală, care și are atribuția de a administra probele în vederea probării/combaterii acuzației aduse, însă aceste cheltuieli nu sunt de natura de a pune pe seama statului costuri suplimentare, sau exagerate, iar cheltuielile pentru efectuarea expertizei întru stabilirea apartenenței urmelor digitale la locul săvârșirii infracțiunilor, sunt evidente și necesare pentru a demonstra existența/lipsa bănuielii rezonabile privind săvârșirea infracțiunii.

Colegiul penal de asemenea menționează, că la examinarea cauzei de către instanța de apel au fost respectate prevederile legale prescrise de art. art. 414-419 Cod de procedură penală, iar eroarea de drept invocată de către recurent prevăzută la art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, nu a fost constatată la examinarea recursului, prin urmare, hotărârea atacată este legală și întemeiată, iar recursul urmează a fi declarat inadmisibil, ca fiind vădit neîntemeiat.

7. În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de Circumscripție Chișinău, Sâli Radu, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 23 octombrie 2018, în cauza penală în privința lui **Gutlîev Anatolie xxxxx**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la **25 aprilie 2019**.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecătorii

Toma Nadejda

Boico Victor